

pas overalt i vor Befolkning, men jeg tror ikke, det batter ret meget at sende Serjenter ud paa Højskolerne. De komme der mange Gange med den Forestilling, at de ere saa langt forud for de almindelige Bønderkarle, at de egentlig ikke rigtig behøve at følge Undervisningen eller tage det saa nøje med den. Ja, det kan maaske lyde som en Kritik overfor de Mennesker i al Almindelighed, men det kan jo være brave Mennesker endda, selv om de — og maaske mange Gange en Smule med Rette — føle sig med Hensyn til praktiske Kundskaber noget foran de almindelige Højskoleelever. Men, som sagt, jeg tror, det ikke frugter tilstrækkeligt. Jeg tror, at Højskolen ikke naar at faa rigtig Tag i den Slags Elever. Vil man naa noget i den Retning, skulde man, mener jeg, være gaaet den modsatte Vej — det kan man jo gøre endnu — og bestemme, at de menige, som have været paa Højskole i Forvejen, altid blive foretrukne, naar de ønske at blive Underofficerer. Med andre Ord, jeg mener, at de skulle paa Højskole først, thi saa er der Mulighed for, at de ere mere lærvillige og faa noget mere Udbytte af Undervisningen. Derfor mener jeg, at denne Sum er noget uheldig anvendt. For øvrigt kan man vel sige i al Almindelighed, at Underofficerer kunne ligesom alle andre søge almindelig Statsunderstøttelse og faa deres Del i den Sum, som er bevilget i dette Øjemed.

Skulle vi spejde efter en Vej ud af de uheldige finansielle Forhold, vil jeg sige, at jeg ikke tror, vi komme ud af dem, før vi faa, som jeg allerede tidligere har nævnt, hele vort Skattevæsen reformeret. Hvis vi virkelig havde et fuldt ud retfærdigt Skattegrundlag, hvis Skatten hvilede paa Jordens Grundværdi, hvis vi havde en Grundværdiskat som Hovedgrundlag for vor Beskatning, vilde vi, hvis vi ikke ere et forarmet Folk — og det tror jeg i Virkeligheden ikke, vi ere —, altid kunne skaffe os de Indtægter, som Staten fornuftigvis behøver til de Øjemed, som den skal betjene. Derfor er det, synes jeg, noget af det, vi først og fremmest bør have Opmærksomheden rettet paa, naar vi skulle overveje, hvordan vi komme ud af Vanskelighederne.

Jeg kan ikke slutte uden at sige, at en af Grundene til, at det vil blive saa besværligt at komme ud over de finansielle Vanskeligheder, er den, at der i Sommer her i denne Sal er vedtaget de dyre Militærlove. De ere ganske vist ikke Aarsag til, at vi nu i Dag sidde saa daarligt i det, men de ville blive Aarsag til, at det vil

blive vanskeligere at komme ud over den nuværende trykkede Tilstand.

Jeg vil gerne, inden jeg slutter, gøre endnu en Bemærkning til det ærede Medlem for Skanderborg Amts 4de Valgkreds (P. T. Nielsen) i Anledning af hans Bemærkning om Jernbanerne. Jeg er enig med ham i, at de 235 Mill., som Staten har anbragt i dem, bør kunne forrente sig og kunne give en højere Indtægt end 1 pCt.; men vi maa huske paa, hvad der er Aarsagen til, at Banerne ikke forrente sig. Det er den, at en stor Del af de Værdier, som Banerne skabe, gaar i private Spekulanters Lomme. Disse Værdier nedfælde sig jo i Form af Grundværdi, og det er Statens egen Skyld, at den ikke opsamler de Værdier, som her skabes. Hvis den gjorde det, vilde der ikke være noget i Vejen for, at Banerne med de Billettakster, vi have nu, kunde svare sig og svare sig meget godt. Det kan harme mig, hver Gang jeg støder paa et graverende og tydeligt Eksempel i saa Henseende. Dette Forhold indeholder derfor for mig en Opfordring mere til at gøre, hvad jeg kan, for at vi hurtigst muligt kunne komme til at lægge hele vort Skattevæsen om paa et retfærdigere Grundlag, nemlig dette, som jeg alt har nævnt: En Grundværdibeskatning.

H. L. Jørgensen: Jeg vil først rette en Henvendelse til den højtærede Trafikminister angaaende nogle Forhold, som jeg ønsker at faa ændrede, paa Slagelse-Værsløvs Banen. Der er fra Kalundborg Haandværker- og Handelsforening samt Løve Herreds Landboforening indgivet Andragende til Generaldirektoratet for Statsbanerne om at faa disse Mangler afhjulpne, og efter at have faaet et afslaaende Svar have de indgivet Andragende paa ny. Jeg haaber, at den højtærede Trafikminister vil stille sig velvillig hertil. Det angaar blot Anlægget af et Par Sidespor — alle Hovedarbejder bleve gjort, da Banen for 10—12 Aar siden blev anlagt —, og dernæst nogle Smaaændringer i Togplanen. Omkostningerne derved ville være meget smaa, thi ellers vilde det jo være unyttigt i Aar at stille Krav af den Art.

Dernæst vil jeg gøre nogle Bemærkninger til de Udtalelser, der ere faldne angaaende den finansielle Stilling. At der er talt meget derom i Aar, er ikke saa underligt. Det gamle Ord bekræfter sig, at naar Krybben er tom, bides Hestene. Derfor diskutere vi stadig om, hvem der har Skylden i den Misère, vi ere komne i.